

If we have nothing to say, said Camier, let us say nothing.
We have things to say, said Mercier.
Then why can't we say them? said Camier.
We can't, said Mercier.
Then let us be silent, said Camier.
But we try, said Mercier.

*Samuel Beckett, Mercier and Camier -
quoted from 'From Cakes to Stones', Paul Auster.*

While the structure of most of Paul Auster's novels is labyrinthine, the style of his prose has a clarity, a bareness almost, that is reminiscent of Dashiell Hammet's prose. What needs to be said in order to tell the story is said with a minimum of words — accurate words, carefully chosen. What need not be said is omitted. In Auster's first novels in particular, there is a strong feeling of silence in and beyond the words, a sense also of protracted time. These early novels read almost as poems and have a philosophical flavour.

Auster started his career as a poet: he published five books of poetry between 1974 and 1980. Identity, and in particular the absence of it, or shifts in identity, is a major theme in Auster's prose. This theme is virtually absent in his poetry. Here, Auster passionately and consistently investigates the necessity of language, of speech, and the inadequacy of it. Some worthwhile observations concerning the themes in Auster's poetry can be found in the 'Nawoord' to *Verdwijningen*, a translation (by the Dutch poet Henk van der Waard) of two cycles of poems by Auster.

Ultimately, translating a good poem is an impossibility — the complex balance of meaning, sound, rhythm, and reference inevitably gets distorted beyond measure. But a translation can be valuable both for translator and reader as a means to understand and appreciate a poem. For this occasion — bearing in mind Dick's appreciation for Auster as a writer of prose — I have translated five poems by Paul Auster that have not yet appeared in Dutch translation.

Marianne Kalsbeek, June 2004

Credo

The infinite

tiny things. For once merely to breathe
in the light of the infinite

tiny things
that surround us. Or nothing
can escape

the lure of this darkness, the eye
will discover that we are
only what has made us less
than we are. To say nothing. To say: our very lives

depend on it.

Credo

De oneindige

nietige dingen. Voor een keer alleen ademen
in het licht van de oneindige

nietige dingen
die ons omgeven. Of niets
kan ontsnappen

aan de verleiding van deze duisternis, het oog
zal ontdekken dat we
slechts zijn wat ons minder heeft gemaakt
dan we zijn. Niets zeggen. Zeggen: onze levens

hangen er van af.

Narrative

Because what happens will never happen,
and because what has happened
endlessly happens again,

we are as we were, everything
has changed in us, if we speak
of the world
it is only to leave the world

unsaid. Early winter: the yellow apples still
unfallen
in a naked tree, the tracks
of invisible deer

in the first snow, and then the snow
that does not stop. We repent
of nothing. As if we could stand
in this light. As if we could stand in the silence
of this single moment

of light.

Narratief

Omdat wat gebeurt nooit zal gebeuren,
en omdat wat gebeurd is
eindeloos weer gebeurt,

zijn we zoals we waren, alles
is veranderd in ons, als we spreken
over de wereld
is dat alleen om de wereld

on gezegd te laten. Vroege winter: de gele appels nog
ongevallen
in een naakte boom, de sporen
van onzichtbare herten

in de eerste sneeuw, en dan de sneeuw
die niet ophoudt. We berouwen
niets. Alsof we kunnen staan
in dit licht. Alsof we kunnen staan in de stilte
van de ene moment

van licht.

In Memory of Myself

Simply to have stopped.

As if I could begin
where my voice has stopped, myself
the sound of a word

I cannot speak.

So much silence
to be brought to life
in this pensive flesh, the beating
drum of words
within, so many words

lost in the wide world
within me, and thereby to have known
that in spite of myself

I am here.

As if this were the world.

Ter Nagedachtenis aan Mijzelf

Gewoon te zijn opgehouden.

Alsof ik kan beginnen
waar mijn stem ophoudt, ikzelf
het geluid van een woord

dat ik niet kan zeggen.

Zo veel stilte
tot leven te brengen
in dit denkende lichaam, de slaande
trom van woorden
binnenin, zo veel woorden

verloren in de wijde wereld
binnen mij, en daarmee geweten hebben
dat ik ondanks mezelf

hier ben.

Alsof dit de wereld is.

Bedrock

Dawn as an image
of dawn, and the very sky collapsing
into itself. Irreducible

image
of pure water, the pores of earth
exuding light: such yield

as only light will bring, and the very stones
undead

in the image of themselves.

The consolation of color.

Rotsbodem

De dageraad als beeld
van dageraad, en de lucht instortend
in zichzelf. Onreducerbaar

beeld
van puur water, de porieën van aarde
licht uitstralend: zo'n opbrengst

als alleen licht kan geven, en zelfs de stenen
ondood

in het beeld van henzelf.

Het troostende van kleur.

Facing the Music

Blue. And within that blue a feeling
of green, the gray blocks of clouds
buttressed against air, as if
in the idea of rain
the eye
could master the speech
of any given moment

on earth. Call it the sky. And so
to describe
whatever it is
we see, as if it were nothing
but the idea
of something we had lost
within. For we can begin
to remember

the hard earth, the flint
reflecting stars, the undulating
oaks set loose
by the heaving of air, and so down
to the last seed, revealing what grows
above us, as if
because of this blue there could be
this green

that spreads, myriad
and miraculous
in this, the most silent
moment of summer. Seeds
speak of this juncture, define
where the air and the earth erupt
in this profusion of chance, the random
forces of our own lack
of knowing what it is
we see, and merely to speak of it
is to see
how words fail us, how nothing comes right
in the saying of it, not even these words
I am moved to speak
in the name of this blue
and green
that vanish into the air
of summer.

Consequenties Aanvaarden

Blauw. En in dat blauw een gevoel
van groen, de grijze blokken van wolken
steunberen tegen lucht, alsof
in het idee van regen
het oog
het spreken machtig kan worden
van ieder gegeven moment

op aarde. Noem het de lucht. En zo
te beschrijven
wat het is
dat we zien, alsof het niets anders is
dan het idee
van iets dat we verloren hebben
van binnen. Want we kunnen beginnen
te herinneren:

de harde aarde, de vuursteen
reflecterende sterren, de golvende
eiken losgegooid
door het deinen van lucht, en zo tot aan
het laatste zaadje, onthullend wat boven ons
uit groeit, alsof
door dit blauw
dit groen er kon zijn

dat zich spreidt, menigvuldig
en miraculeus
in dit, het meest stille
moment van zomer. Zaden
spreken van deze toestand, definiëren
waar de lucht en de aarde uitbarsten
in deze overvloed aan kans, de willekeurige
krachten van ons eigen gebrek
te kennen wat het is dat
we zien, en er van spreken alleen al
is zien
hoe woorden te kort schieten, hoe niets klopt
in dat spreken, zelfs niet deze woorden
die ik wil spreken
in naam van dit blauw
en groen
die verdwijnen in de lucht
van zomer.

Impossible

to hear it anymore. The tongue
is forever taking us away
from where we are, and nowhere
can we be at rest
in the things we are given
to see, for each word
is an elsewhere, a thing that moves
more quickly than the eye, even
as this sparrow moves, veering
into the air
in which it has no home. I believe, then,
in nothing

these words might give you, and still
I can feel them
speaking through me, as if
this alone
is what I desire, this blue
and this green, and to say
how this blue
has become for me the essence
of this green, and more than the pure
seeing of it, I want you to feel
this word
that has lived inside me
all day long, this
desire for nothing

but the day itself, and how it has grown
inside my eyes, stronger
than the word it is made of, as if
there could never be another word

that would hold me
without breaking.

Onmogelijk

het nog te horen. De taal
voert ons altijd weg
van waar we zijn, en nergens
kunnen we rusten
in de dingen die ons te zien gegeven
zijn, want ieder woord
is een elders, een ding dat sneller beweegt
dan het oog, zoals
deze mus beweegt, die wegschiet
de lucht in
waar hij geen huis heeft. Ik geloof dan ook
in niets

van wat deze woorden je kunnen geven, en toch
kan ik voelen hoe ze
door mij heen spreken, alsof
dit alleen
is wat ik verlang, dit blauw
en dit groen, en te zeggen
hoe dit blauw
voor mij de essentie is geworden
van dit groen, en meer dan het pure
zien ervan, wil ik dat je
dit woord
voelt dat in mij geleefd heeft
een dag lang, dit
verlangen naar niets

dan de dag zelf, en hoe het gegroeid is
binnen mijn ogen, sterker
dan het woord waarvan het is gemaakt, alsof
er nooit een ander woord zou kunnen zijn

dat me zal vasthouden
zonder te breken.